

Arrest

nr. 149 126 van 3 juli 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 3 februari 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 november 2014 tot onontvankelijkheid van een aanvraag voor een toelating tot verblijf (bijlage 15^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 9 februari 2015 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 april 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 25 september 2014 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een toelating tot verblijf.

1.2. Op 20 november 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot onontvankelijkheid van een aanvraag voor een toelating tot verblijf. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Met het oog op artikel 12bis, §4, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 26/1, §2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen¹ is de aanvraag voor een toelating tot verblijf, ingediend op 25.09.2014 in toepassing van de artikelen 10,12bis, §1, tweede lid van de wet van 15 december betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, door:

(...)

om de volgende reden onontvankelijk: Betrokkene haalt aan recentelijk met een C- visum naar België te zijn gekomen om haar man te vervoegen, dat verkregen werd bij de Nederlandse Ambassade te Paramaribo, en dat ze nu in België wenst te blijven aangezien haar man werk heeft en woonachtig is in Gent. Deze elementen kunnen niet verantwoorden waarom betrokkene de aanvraag in België doet en niet via de geijkte wijze via de bevoegde diplomatieke vertegenwoordiging in het buitenland. Op het moment dat betrokkene zich in het bezit stelde van haar toeristisch C visum met het oog op een kort verblijf in België was ze zich er tevens van bewust van de buitengewone omstandigheden die worden ingeroepen, met name de tewerkstelling en de woonplaats van haar echtgenoot, en wijst het erop dat betrokkene zich wenste te vestigen in België. Betrokkene toont niet aan dat zij verhinderd is om tijdelijk terug te keren naar haar land van herkomst Suriname om zich in het bezit te stellen van de vereiste documenten om toegelaten te worden tot een verblijf van langer dan 3 maanden op basis van art 10 van de wet van 15.12.1980. Deze terugkeer is tijdelijk waarna betrokkene zich terug kan vervoegen met haar kersverse echtgenoot. Het volgen van deze procedure vergt bepaalde kosten , vormt een omweg, neemt een zekere behandelingsperiode; hier hebben alle vreemdelingen echter mee te kampen die zich in het bezit wensen te stellen van het vereiste visum type D.

Betrokkene toont niet aan dat het onmogelijk is - quasi onmogelijk - om terug te keren naar Suriname.

De aanvraag is tevens niet vergezeld van een recent bewijs van goed gedrag en zeden (max 6 maanden oud)

Deze beslissing belet de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tót een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

Betrokkene beroept zich in haar verzoekschrift tevens op art 9 bis VW. Deze aanvraag zal worden behandeld door de bevoegde dienst.”

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 10 *juncto* 12bis en artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het motiveringsbeginsel en zorgvuldigheidsplicht.

3.1.1. Haar eerste middel licht de verzoekende partij toe als volgt:

“2.1.1.

Dat de bestreden beslissing opwerpt dat de door verzoekster aangehaalde elementen, nl. het feit dat haar echtgenoot in België woont en werkt, niet kunnen verantwoorden dat verzoekster een aanvraag tot het bekomen van een toelating tot verblijf in België indient en niet via de geijkte wijze, nl. via de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het buitenland.

Verzoekster zou niet aantonen dat zij verhinderd is om tijdelijk terug te keren naar Suriname en bovendien zou het feit dat dit bepaalde kosten met zich meebrengt, een omweg vormt en een zekere behandelingsperiode in beslag neemt, zaken zijn waarmee alle vreemdelingen te maken hebben die zich in het bezit wensen te stellen van een visum type D.

Tenslotte zou de aanvraag niet gepaard zijn gegaan met een recent bewijs van goed gedrag en zeden. Dat een dergelijke motivatie een schending inhoudt van de artikelen 10 juncto 12bis en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen en van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur en meer bepaald het motiveringsbeginsel, de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel. Dat dit blijkt uit het volgende.

2.1.2.

Overeenkomstig de bepalingen van de artikelen 10, juncto 12 bis van de Wet van 15 december 1980, zijn buitenlandse echtgenoten van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het rijk te verblijven en kunnen zij een aanvraag gezinshereniging indienen bij de gemeentebestuur van hun verblijfplaats, indien zij zich in buitengewone omstandigheden bevinden welke hen verhinderen terug te keren naar hun land van herkomst.

Verweerder heeft enkel het feit dat de echtgenoot van verzoekster in België woont en werkt, in overweging genomen als buitengewone omstandigheden.

Verweerder heeft dan ook nagelaten verdere nadere informatie in te winnen betreffende de omstandigheden waarin verzoekster en haar echtgenoot zich bevinden.

Indien verweerder nadere inlichtingen zou ingewonnen hebben, zou hieruit gebleken zijn dat verzoekster inmiddels zwanger is, waarbij de bevalling voorzien is begin juni 2015. Deze zwangerschap vormt dan ook een bijkomende buitengewone omstandigheid uit, welke verzoekster verder in België noopt te blijven.

Immers, indien verzoekster naar Suriname zou terugkeren teneinde aldaar een visum type D aan te vragen, kan als vaststaande aangenomen worden dat zij nooit meer tijdig naar België zou kunnen terugkeren teneinde alhier in het bijzijn van haar echtgenoot te kunnen bevallen.

De beslissing inzake de visumaanvraag van verzoekster kan immers minstens 6 maanden aanslepen en vanaf de 7e maand zwangerschap weigeren vliegtuigmaatschappij zwangere vrouwen te laten vliegen, zodat verzoekster ten laatste tot eind maart 2015 kan vliegen.

Het is dan ook onmogelijk dat een beslissing inzake de aanvraag gezinshereniging van verzoekster wordt genomen tegen uiterlijk eind maart 2015.

Indien verweerder bij verzoekster nadere inlichtingen zou hebben ingewonnen, zou dan ook duidelijk gebleken zijn dat er in casu wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden.

2.1.3.

Dat de beginselen van behoorlijk bestuur – en meer in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel – impliceren dat de Dienst Vreemdelingenzaken bij het nemen van een bepaalde beslissing, niet alleen relevante feiten correct en volledig moet vaststellen, waarden en interpreteren, maar zich ook van alle relevante gegevens op de hoogte moet stellen, desgevallend door de rechtsonderhorige mondeling of schriftelijk te horen, nadere informatie in te winnen e.d.m. (BOUCKAERT, S., Documentloze vreemdelingen, Maklu, Antwerpen, 2007, p. 161).

Verweerder heeft evenwel niets van dit alles gedaan, zodat de bestreden beslissing genomen werd zonder dat verweerder zich van alle relevante gegevens van het dossier op de hoogte heeft gesteld en waardoor geen correcte beslissing werd genomen.

Aan de bestuursbeslissing dient nochtans een nauwgezette belangenafweging ten grondslag te liggen. Een zorgvuldige besluitvorming impliceert een afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval. Een beleidsnorm mag niet automatisch, zonder enig nader onderzoek in een individueel geval worden toegepast. Het onderzoek van het bestuur dient zonder enige vooringenomenheid te geschieden (MAST, A., Overzicht van administratief recht, Kluwer, Brussel, 1996, p.49).

Dat verweerder bovendien geenszins enige motivering geeft waarom hij het niet nodig achtte nadere informatie van verzoekster in te winnen.

Dat overeenkomstig artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Dat artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing (MAST A., e.a., Overzicht van het Belgische administratief recht, Kluwer, Brussel, 2002, p. 692-694).

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van de artikelen 10, juncto 12bis en artikel 62 van de Wet van 15 december 1980, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, evenals een

schending van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het motiveringsbeginsel en de zorgvuldigheidsplicht."

3.1.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. *In casu* geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen.

Zo verwijst de bestreden beslissing naar de artikelen 10 en 12*bis*, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet en motiveert zij dat de aanvraag voor een toelating tot verblijf onontvankelijk is waarbij zij uiteenzet waarom de door de verzoekende partij aangehaalde elementen niet kunnen verantwoorden waarom zij de aanvraag in België doet en niet via de geijkte wijze via de bevoegde diplomatieke vertegenwoordiging in het buitenland, alsook dat de aanvraag niet vergezeld ging van een recent bewijs van goed gedrag en zeden.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet.

3.1.3. Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

3.1.4. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht dient onderzocht te worden in het licht van de toepasselijke wettelijke bepalingen, artikelen 10 en 12*bis* van de vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

Artikel 10, §1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1

Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven:

1°[...];

2°[...];

3°[...];

4° de volgende familieleden van een vreemdeling [die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen.](1) Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben, of indien het familieleden betreft van een vreemdeling die erkend is als vluchteling of die de subsidiaire bescherming geniet:

– de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar wanneer, naargelang het geval, de echtelijke band of dit geregistreerd partnerschap, reeds bestond vóór de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam;

- hun kinderen, [...]

- de kinderen van de vreemdeling [...]

5° [...]

6° [...]

7°[...]"

Artikel 12bis, §1 van de vreemdelingenwet:

“De vreemdeling die verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, moet zijn aanvraag indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland.

In de volgende gevallen kan hij zijn aanvraag echter indienen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats :

(...)

3° indien hij zich bevindt in buitengewone omstandigheden die hem verhinderen terug te keren naar zijn land om het op grond van artikel 2 vereiste visum te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger en alle in § 2 bedoelde bewijzen overmaakt, evenals een bewijs van zijn identiteit;

(...).”

Uit de bovenstaande bepalingen blijkt dat op grond van artikel 10 van de vreemdelingenwet de echtgenote van een derdelander met een onbepaalde machtiging tot verblijf van rechtswege is toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, mits evenwel is voldaan aan bepaalde voorwaarden. Zo moet een vreemdeling die verklaart zich in een van de in artikel 10 van de vreemdelingenwet voorziene gevallen te bevinden, zijn aanvraag in principe indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland. Indien hij zich echter bevindt in buitengewone omstandigheden die hem verhinderen terug te keren naar zijn land om het vereiste visum te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger en daartoe alle vereiste bewijzen overmaakt, evenals een bewijs van zijn identiteit, kan hij zijn aanvraag indienen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats. Het gemeentebestuur moet zich dan onverwijld vergewissen van de ontvankelijkheid van de aanvraag bij de gemachtigde.

3.1.5. Blijkens het administratief dossier riep de verzoekende partij bij haar aanvraag voor een toelating tot verblijf die op 25 september 2014 werd ingediend volgende ‘buitengewone omstandigheden’ in:

“Met dit schrijven wens ik een verzoek in te dienen ter bekomen van een tijdelijk verblijf.

(...)

Ik ben op (...) in het huwelijk getreden met M.B. (...) geboren op (...) te Paramaribo en verblijvend in België (...).

Op 15/08/2014 heb ik van de ambassade van Nederland in Paramaribo een C-visum gekregen om mijn echtgenoot te vervolgen in België.

Daar mijn echtgenoot werk heeft en op het adres (...) te Gent verblijft, vraag ik beleefd om mij een tijdelijk verblijf toe te staan op basis van de documenten die ik hier in bijlage voeg.

Een bewijs van goed gedrag en zeden is onderweg uit Suriname.

De formaliteiten voor erkenning van ons huwelijk worden door de STAD GENT momenteel bewerkt.”

3.1.6. Betreffende de door de verzoekende partij ingeroepen buitengewone omstandigheden, werd door de verwerende partij gemotiveerd als volgt:

“Betrokkene haalt aan recentelijk met een C- visum naar België te zijn gekomen om haar man te vervoegen, dat verkregen werd bij de Nederlandse Ambassade te Paramaribo, en dat ze nu in België wenst te blijven aangezien haar man werk heeft en woonachtig is in Gent. Deze elementen kunnen niet verantwoorden waarom betrokkene de aanvraag in België doet en niet via de geijkte wijze via de bevoegde diplomatieke vertegenwoordiging in het buitenland. Op het moment dat betrokkene zich in het bezit stelde van haar toeristisch C visum met het oog op een kort verblijf in België was ze zich er tevens van bewust van de buitengewone omstandigheden die worden ingeroepen, met name de tewerkstelling en de woonplaats van haar echtgenoot, en wijst het erop dat betrokkene zich wenste te vestigen in België. Betrokkene toont niet aan dat zij verhinderd is om tijdelijk terug te keren naar haar land van herkomst Suriname om zich in het bezit te stellen van de vereiste documenten om toegelaten te worden tot een verblijf van langer dan 3 maanden op basis van art 10 van de wet van 15.12.1980. Deze terugkeer is tijdelijk waarna betrokkene zich terug kan vervoegen met haar kersverse echtgenoot. Het volgen van deze procedure vergt bepaalde kosten , vormt een omweg, neemt een zekere behandelingsperiode; hier hebben alle vreemdelingen echter mee te kampen die zich in het bezit wensen te stellen van het vereiste visum type D. Betrokkene toont niet aan dat het onmogelijk is - quasi onmogelijk - om terug te keren naar Suriname.”

Deze motieven worden door de verzoekende partij niet betwist. Echter is zij van mening dat het de verwerende partij toekwam nadere informatie in te winnen betreffende de omstandigheden waarin zij en haar echtgenoot zich bevinden, dat hieruit zou gebleken zijn dat zij inmiddels zwanger was, met voorziene bevallingsdatum begin juni 2015, dat deze zwangerschap een buitengewone omstandigheid vormt welke haar noopt in België te blijven, dat indien zij terug moet naar Suriname om een visum type D te vragen, het vaststaat dat zij nooit tijdig meer naar België kan komen om in het bijzijn van haar echtgenoot te bevallen daar een beslissing minstens 6 maanden kan aanslepen en het vanaf de 7de maand geweigerd wordt aan zwangere vrouwen om te vliegen, dat er onmogelijk een beslissing inzake haar visum zal genomen worden uiterlijk eind maart 2015. De verzoekende partij meent dat de verwerende partij zich niet van de relevante gegevens van het dossier op de hoogte heeft gesteld en aldus geen correcte beslissing werd genomen, dat aan een bestuursbeslissing een nauwgezette belangenafweging ten grondslag moet liggen, dat de verwerende partij niet motiveert waarom zij het niet nodig achtte nadere informatie in te winnen.

3.1.7. In zoverre de verzoekende partij erop wijst dat de zwangerschap, met voorziene bevallingsdatum begin juni 2015 een buitengewone omstandigheid vormt welke haar noopt in België te blijven, dient te worden opgemerkt dat de verzoekende partij de zwangerschap niet heeft aangevoerd in haar aanvraag. De aanvrager moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Het is niet aan de verwerende partij om uit eigen beweging extra onderzoeken te doen naar elementen in het kader van de buitengewone omstandigheden, die verzoekende partij niet heeft aangehaald in haar aanvraag. De verwerende partij dient niet te antwoorden op elementen die niet werden aangevoerd in de aanvraag. Evenmin dient zij te motiveren waarom zij het niet nodig acht bijkomende informatie in te winnen.

De Raad benadrukt dat waar de bestreden beslissing uitspraak doet over een door de bestuurde gevraagd voordeel, *quod in casu*, er op dient te worden gewezen dat de vreemdeling de nodige documenten en nuttige inlichtingen moet aanbrengen opdat de verwerende partij kan beoordelen of de verzoekende partij aan de wettelijke voorwaarden voldoet (RvS 12 maart 2013, nr. 222.809). De verplichting die *in casu* rust op de vreemdeling, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting (RvS 28 april 2008, nr. 182.450). Het kwam de verzoekende partij aldus evenzeer toe de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de kans had om de vereiste toelichtingen te verstrekken in haar aanvraag voor een toelating tot verblijf en deze met alle nodige stukken te onderbouwen. Bovendien belette niets de verzoekende partij haar aanvraag aan te vullen.

De gemachtigde kon in deze veronderstellen dat hij over alle nuttige gegevens beschikte om tot een oordeel te komen. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dit kader niet in dat de gemachtigde ertoe gehouden was om bijkomende stukken of inlichtingen aan de verzoekende partij te vragen. De Raad stelt vast dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met alle stukken en inlichtingen die de

verzoekende partij nuttig achtte in het kader van haar aanvraag om toelating tot verblijf op grond van artikelen 10 en 12bis van de vreemdelingenwet.

Uit het feit dat de zwangerschap niet bekend was aan de verwerende partij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, kan worden afgeleid dat de verzoekende partij nalatig was, maar niet dat de gemachtigde op basis van een incorrecte feitenvinding of met miskennis van de voorliggende gegevens tot de bestreden beslissing is gekomen of deze onzorgvuldig heeft voorbereid.

3.1.8. Een schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond. Evenmin maakt de verzoekende partij een schending van de door haar ingeroepen wettelijke bepalingen aannemelijk.

Ten overvloede kan de vraag gesteld worden naar het belang bij het middel dat wijst op de onmogelijkheid om terug te keren naar Suriname gelet op de wens om te bevallen in het bijzijn van de echtgenoot in België, nu uit de verklaringen van de verzoekende partij blijkt dat deze bevalling voorzien was op 3 juni 2015, aldus een maand geleden.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de motiveringplicht alsook de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

3.2.1. Voornoemd middel zet de verzoekende partij uiteen als volgt:

“Dat de bestreden beslissing opwerpt dat verzoekster dient terug te keren naar haar land van herkomst, om via de geijkte wijze via de bevoegde diplomatieke vertegenwoordiging in het buitenland een aanvraag te doen om in het bezit gesteld te worden van de vereiste documenten om toegelaten te worden tot een verblijf van langer dan drie maanden op basis van artikel 10 Vw.

Ook dienaangaande is verweerder geenszins op een zorgvuldige wijze tewerk gegaan bij het nemen van de bestreden beslissing, nu zich in Suriname geen Belgische diplomatieke of consulaire post bevindt, zodat verzoekster onmogelijk dergelijk aanvraag in haar land van herkomst kan indienen.

Het is immers de Belgische diplomatieke vertegenwoordiging in Kingston (Jamaica) welke tevens bevoegd is voor het behandelen van aanvragen van Surinaamse onderdanen.

Dienaangaande wordt dan ook verwezen naar een arrest van de Raad van State dd. 11 mei 2004 nr. 139.269 waarin gesteld wordt dat de afwezigheid van een Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst, wem degelijk buitengewone omstandigheden kunnen vormen :

“Considérant qu’il résulte des alinéas 2 et 3 de l’article 9 de la loi du 15 décembre 1980 précitée que la demande d’autorisation de séjour doit en principe être introduite auprès d’un poste diplomatique ou consulaire belge compétent pour (sic) le lieu de sa résidence ou de son séjour à l’étranger sauf si des circonstances exceptionnelles justifient qu’elle soit introduite en Belgique; que contrairement à ce que relève la décision attaquée, les requérants ont fait valoir des éléments précis à l’appui de leur allégation quant à ce, à savoir le fait, non contesté par la partie adverse, de ne pouvoir effectuer dans leur propre pays les démarches prévues par l’article 9, alinéa 2, précité, étant donné l’absence de poste diplomatique ou consulaire belge au Kosovo, et de n’être pas autorisés au séjour à Tirana ni à Sofia, ville ou la démarche devrait être faite”

Dat de bestreden beslissing dan ook foutief gemotiveerd is, waar gesteld wordt dat verzoekster de aanvraag tot het bekomen van een visum type D dient aan te vragen op de diplomatieke vertegenwoordiging in Suriname, haar land van herkomst.

Dat de bestreden beslissing eveneens het redelijkheidsbeginsel schendt door van verzoekster – een zwangere vrouw – te verlangen dat zij haar echtgenoot achterlaat teneinde in een vreemd land een aanvraag gezinshereniging in te dienen. Dit terwijl zij in juni 2015 dient te bevallen en zij thans effectief bij haar echtgenoot verblijft! Een dergelijke voorwaarde stellen is in casu dan ook geenszins redelijk te noemen!”

3.2.2. De verzoekende partij is dus van mening dat de verwerende partij onzorgvuldig te werk ging daar in Suriname geen Belgische diplomatieke of consulaire post is, zodat zij haar aanvraag niet in het land van herkomst kan indienen. Zij wijst erop dat, ingevolge een arrest van de Raad van State, de afwezigheid van een Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst een buitengewone omstandigheid kan vormen. Zij meent dat de bestreden beslissing foutief gemotiveerd is

waar gesteld wordt dat zij de aanvraag voor een visum type D dient te doen op de diplomatieke vertegenwoordiging in Suriname, haar land van herkomst. Voorts meent de verzoekende partij dat het redelijkheidsbeginsel geschonden is door van een zwangere vrouw te verlangen dat zij haar echtgenoot achterlaat teneinde in een vreemd land een aanvraag in te dienen terwijl zij in juni 2015 dient te bevallen en thans bij haar echtgenoot verblijft.

3.2.3. Voor de bespreking van de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verwijst de Raad naar wat reeds werd uiteengezet onder punt 3.1.2.

3.2.4. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. De verzoekende partij kan niet ernstig voorhouden dat het onredelijk is van de verwerende partij om van een zwangere vrouw te verwachten dat zij haar aanvraag indient in het land van herkomst, wanneer zij zelf nagelaten heeft de verwerende partij, voor het nemen van de bestreden beslissing, op de hoogte te stellen van haar zwangerschap.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel ligt niet voor.

3.2.5. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

3.2.6. In zoverre de verzoekende partij meent dat de bestreden beslissing foutief gemotiveerd is waar gesteld wordt dat zij de aanvraag voor een visum type D dient te doen op de diplomatieke vertegenwoordiging in Suriname, haar land van herkomst en de verwerende partij onzorgvuldig te werk ging daar in Suriname geen Belgische diplomatieke of consulaire post is, zodat zij haar aanvraag niet in het land van herkomst kan indienen, stelt de Raad vast dat zij niet kan gevolg worden. Immers blijkt nergens uit de bestreden beslissing als zou gesteld worden dat de verzoekende partij haar aanvraag dient in te dienen op de *'diplomatieke vertegenwoordiging in Suriname'* of op de *'diplomatieke vertegenwoordiging van haar land van herkomst'*. De verwerende partij motiveert dat de door de verzoekende partij in haar aanvraag aangehaalde elementen niet verantwoorden waarom zij haar aanvraag in België doet en niet *'via de geijkte wijze via de bevoegde diplomatieke vertegenwoordiging in het buitenland'*.

Overigens kan de verzoekende partij de onmogelijkheid om haar aanvraag in Suriname in te dienen wegens gebrek aan Belgische diplomatieke of consulaire post niet voor het eerst opwerpen in haar verzoekschrift. Gelet op het feit dat de verzoekende partij voornoemde onmogelijkheid niet aanvoerde als buitengewone omstandigheid in haar aanvraag, kan het de verwerende partij niet te kwade worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden of dienaangaande niet te hebben gemotiveerd.

Voorts toont de verzoekende partij niet aan dat zij zich in gelijkaardige feitelijke omstandigheden bevindt als de feitelijke omstandigheden die aan de grondslag lagen van het gedeeltelijk door haar geciteerde arrest van de Raad van State. Immers dient erop gewezen te worden dat de verzoekende partij zelf

aanhaalt dat de afwezigheid van een Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst een buitengewone omstandigheid 'kunnen' vormen.

3.2.7. De verzoekende partij maakt geenszins een schending van de motiveringsplicht noch van het zorgvuldigheidsbeginsel aannemelijk.

Het tweede middel is ongegrond.

3.3. In een derde middel werpt de verzoekende partij de schending op van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel alsook van de motiveringsplicht.

3.3.1. Het derde middel wordt als volgt uiteengezet in het verzoekschrift:

“2.3.1.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze dient voor te bereiden. De beslissing dient eveneens het resultaat te zijn van een correcte feitenvinding.

In casu beperkt de bestreden beslissing zich louter tot de opmerking dat door verzoekster niet werd aangetoond dat het voor haar onmogelijk – quasi onmogelijk – is om terug te keren naar Suriname en het feit dat dit bepaalde kosten met zich meebrengt, een omweg vormt en een zekere behandelingsperiode met zich meebrengt, geen elementen zouden zijn die verantwoorden dat verzoekster de aanvraag in België indient.

Dat een dergelijke motivering geenszins omstandig is en louter een standaardformulering uitmaakt.

Immers wordt geen enkele motivering gegeven waarom in het concrete geval van verzoekster dit geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich zou meebrengen, temeer daar zij zwanger is. Bovendien blijkt uit de bestreden beslissing dat de individuele situatie van verzoekster geenszins onderzocht werd (verweerder is niet op de hoogte van de zwangerschap of houdt hiermee geen rekening) en dus de zorgvuldigheidsplicht niet in acht genomen werd.

Verweerder heeft dan ook nagelaten de individuele situatie van verzoekster te onderzoeken door haar uit te nodigen bijkomende informatie te verschaffen en heeft gewoonweg met een stereotype en eenvoudige formule de aangehaalde motieven van verzoekster verworpen.

Dat " vage, duistere of niet ter zake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige en niet plausible motivering, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen niet afdoende zijn" 1.

Tenslotte moet verweerder bij het uitoefenen van zijn discretionaire bevoegdheid het redelijkheidsbeginsel in acht nemen en mag er geen kennelijke wanverhouding mag bestaan tussen het bestuursoptreden en de feiten waarop de beslissing is gebaseerd².

Dat verweerder in casu geen onderzoek heeft gedaan naar de individuele situatie van verzoekster en dan ook kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen, zodat er sprake is van een schending van het redelijkheidsbeginsel.

Dat dit o.m. blijkt uit het gegeven dat verweerder klaarblijkelijk geenszins op de hoogte is van het feit dat er zich geen Belgische vertegenwoordiging bevindt in Suriname en geen rekening werd gehouden met de zwangerschap van verzoekster.

Minstens is de bestreden beslissing onredelijk, nu van verzoekster verlangd wordt dat zij in Jamaica, een voor haar onbekend land, een aanvraag gezinshereniging indient, en dit terwijl zij zwanger is en zij door een dergelijke aanvraag in het buitenland nooit tijdig de nodige verblijfsdocumenten kan bekomen om alsnog in België in de aanwezigheid van haar echtgenoot te kunnen bevallen van hun kindje.

Gelet op het voorgaande, is de bestreden beslissing kennelijk onredelijk en schendt deze de zorgvuldigheidsplicht en de motiveringsplicht.

2.3.2.

Dat de bestreden beslissing tenslotte opmerkt dat de aanvraag voor toelating tot verblijf niet vergezeld ging van een recent bewijs van goed gedrag en zeden.

Verzoekster laat in bijlage kopij van haar aanvraag dd. 25 september 2014 waarin zij duidelijk vermeld heeft dat een bewijs van goed gedrag en zeden onderweg was uit Suriname.

Van zodra dit getuigschrift in haar bezit was, heeft verzoekster dit overgemaakt via de gemeente aan verweerder, zodat verzoekster wel degelijk het nodige getuigschrift aan haar aanvraag heeft toegevoegd.

Dat de bestreden beslissing dan ook foutief gemotiveerd werd, wanneer gesteld wordt dat de aanvraag voor toelating tot verblijf van verzoekster niet vergezeld werd van een bewijs van goed gedrag en zeden. Ook diengaande schendt de bestreden beslissing de zorgvuldigheidsplicht en de motiveringsplicht.”

3.3.2. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs

afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. De verzoekende partij kan niet ernstig voorhouden dat het onredelijk is van de verwerende partij om van een zwangere vrouw te verwachten dat zij haar aanvraag indient in Jamaica terwijl zij door dergelijke aanvraag nooit tijdig de nodige verblijfsdocumenten kan bekomen om alsnog in België in de aanwezigheid van haar echtgenoot te kunnen bevallen van hun kindje, wanneer zij zelf nagelaten heeft de verwerende partij, voor het nemen van de bestreden beslissing, op de hoogte te stellen van haar zwangerschap. Voorts toont de verzoekende partij niet aan op welke wijze het onredelijk zou zijn van de verwerende partij van haar te verwachten dat zij een aanvraag indient in Jamaica, een voor haar onbekend land. Ten overvloede wijst de Raad erop dat uit de bestreden beslissing geenszins blijkt dat de verzoekende partij zich dient te wenden tot de diplomatieke vertegenwoordiging in Jamaica.

In zoverre de verzoekende partij meent dat het niet redelijk is dat de verwerende partij geen onderzoek heeft gedaan naar haar individuele situatie, dat dit blijkt uit het gegeven dat de verwerende partij geenszins op de hoogte is van het feit dat er zich geen Belgische vertegenwoordiging bevindt in Suriname en zij geen rekening heeft gehouden met de zwangerschap, wijst de Raad erop dat het niet onredelijk voorkomt dat, gelet op het feit dat de verzoekende partij het feit dat er zich geen Belgische vertegenwoordiging bevindt in Suriname en haar zwangerschap niet heeft aangevoerd als buitengewone omstandigheden waarom zij haar aanvraag niet via de geijkte procedure via de diplomatieke vertegenwoordiging in het buitenland kan indienen, hiernaar geen onderzoek heeft gevoerd. Zoals reeds aangegeven, moet de aanvrager klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Het is niet aan de verwerende partij om uit eigen beweging extra onderzoeken te doen naar elementen in het kader van de buitengewone omstandigheden, die verzoekende partij niet heeft aangehaald in haar aanvraag.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel ligt niet voor.

3.3.3. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

3.3.4. Indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, betekent dit louter feit op zich nog niet dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821). De verzoekende partij toont niet aan met welke elementen eigen aan haar geval de verwerende partij geen rekening heeft gehouden bij het stellen dat het volgen van deze procedure bepaalde kosten vergt, een omweg vormt en een zekere behandelingsperiode neemt doch dit elementen zijn waarmee alle vreemdelingen die zich in het bezit wensen te stellen van een visum type D mee hebben te maken.

Een schending van de motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.3.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat, blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris op basis van een correcte feitenfinding tot zijn conclusie is gekomen. De verzoekende partij maakt alleszins niet concreet aannemelijk dat geen zorgvuldig onderzoek van de aanvraag heeft plaatsgevonden.

In zoverre de verzoekende partij immers wijst op het niet in rekening nemen van haar individuele situatie, meer bepaald haar zwangerschap, herhaalt de Raad dat dit element niet ter kennis werd gebracht aan de verwerende partij voor het nemen van de bestreden beslissing, zodat het de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden.

De Raad moet zich, voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling, plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de aan het bestuur ter kennis gebrachte feitelijke gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999). De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij waren voorgelegd op het ogenblik dat zij haar beslissing nam.

Waar de verzoekende partij nog stelt dat de verwerende partij heeft nagelaten de individuele situatie van de verzoekende partij te onderzoeken door haar uit te nodigen bijkomende informatie te verschaffen, lijkt de verzoekende partij een schending van de hoorplicht in het raam van de zorgvuldigheidsplicht te willen aanvoeren.

De Raad stelt evenwel vast dat de verzoekende partij de kans had om de vereiste toelichtingen te verstrekken in haar aanvraag om machtiging tot verblijf en deze met alle nodige stukken te onderbouwen. Niets verhinderde overigens de verzoekende partij haar aanvraag aan te vullen. De verzoekende partij had aldus ruimschoots de kans om haar standpunt te verduidelijken betreffende de redenen die haar zouden verhinderen terug te keren naar haar land van herkomst teneinde een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het enkele feit dat de verzoekende partij niet persoonlijk werd gehoord, doet hieraan geen afbreuk.

De verzoekende partij maakt bijgevolg niet aannemelijk dat het zorgvuldigheidsbeginsel of de hoorplicht, op zich of in combinatie met het zorgvuldigheidsbeginsel, zou geschonden zijn.

3.3.6. In zoverre de verzoekende partij meent dat de bestreden beslissing foutief gemotiveerd is daar waar gesteld wordt dat de aanvraag niet vergezeld werd van een bewijs van goed gedrag en zeden, voert zij kritiek op een overtollig motief. Immers volstaat het niet aanwezig zijn van elementen die verantwoorden waarom de verzoekende partij de aanvraag in België doet en niet via de geijkte wijze via de bevoegde diplomatieke vertegenwoordiging in het buitenland, om de aanvraag van de verzoekende partij onontvankelijk te verklaren. Een eventueel gebrek in een overtollig motief kan de wettigheid van de bestreden beslissing dan ook niet aantasten.

Het derde middel is ongegrond.

3.4. In een vierde middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

3.4.1. De verzoekende partij zet de door haar aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM uiteen op volgende wijze:

“2.4.1.

Overeenkomstig artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens heeft eenieder recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Dat verzoekster gehuwd is met een Surinaamse man die legaal in België verblijft, zij effectief samenwonen en verzoekster zwanger is van hun kind, zodat de bestreden beslissing een schending inhoudt van artikel 8 EVRM.

2.4.2.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en familieleven wordt aangevoerd, moet in de eerste plaats nagekeken worden of er een familieleven bestaat in de zin van het Europees Verdrag voor de Rechten van de mens, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Artikel 8 EVRM definieert het noch begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, §150).

Overeenkomstig de rechtspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens is het begrip privéleven een brede term en is het mogelijk, noch noodzakelijk om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, §29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is dan ook een feitenkwestie.

Aangezien het niet betwist is dat verzoekster gehuwd is met een in België verblijvende vreemdeling, dat verzoekster samenwoont met hem en zwanger is van haar echtgenoot, kan er aangenomen worden dat verzoekster een gezinsleven in België heeft.

2.4.3.

De volgende vraag die zich stelt is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familieleven.

Hiertoe dient geverifieerd te worden of de aanvraag om tot een verblijf te worden toegelaten of gemachtigd werd, afgewezen werd dan wel of het gaat om een beëindiging van een bestaand verblijfsrecht.

Aangezien het in casu een beslissing betreft waarbij verzoekers aanvraag voor een toelating tot verblijf van meer op basis van gezinshereniging onontvankelijk wordt verklaard en dat deze beslissing derhalve niet tot gevolg heeft dat verzoeker enig bestaand verblijfsrecht wordt ontnomen, is er geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM (EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/V.K.).

Wel moet er onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38).

Dat dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Dat als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Bovendien moet rekening worden gehouden met het feit dat artikel 8 EVRM primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (cf. RvSt., 22 december 2010, nr. 210.029), zodat het tot de taak van de administratieve overheden behoort om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Aangezien verzoekster gehuwd is met de Heer Mathoera, zij daadwerkelijk samenleven en verzoekster zwanger is, is het onredelijk is om aan verzoekster een toelating tot verblijf te ontzeggen.

Temeer daar verzoekster hierdoor verplicht wordt zich te begeven naar een voor haar onbekend land (Jamaica), waar zich de bevoegde Belgische diplomatieke post bevindt en dit terwijl zij zwanger is en zij hierdoor onmogelijk begin juni 2015 in België kan terug zijn om in het bijzijn van haar echtgenoot te bevallen van hun kindje.

De bestreden beslissing toont bovendien niet aan dat de inmenging in het privé- en familieleven van verzoekster absoluut noodzakelijk in een democratische samenleving.

Dat na een fair balance toets dan ook dient gesteld te worden dat verzoekster het recht dient te hebben verder een familieleven uit te bouwen met haar echtgenoot en er dan ook een positieve verplichting is voor de overheid om het recht op familie- en gezinsleven te handhaven.

Dat de bestreden beslissing dan ook strijdig is met artikel 8 EVRM en dient vernietigd te worden."

3.4.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissingen. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissingen zijn genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek

te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

3.4.3. Daargelaten de vraag of er *in casu* een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aangetoond wordt, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij nooit toegelaten noch gemachtigd is geweest tot een verblijf van meer dan drie maanden.

De Raad herinnert er aan dat artikel 8 van het EVRM erop gericht is om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven. Evenwel benadrukt de Raad dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is.

Aangezien het *in casu* aldus een eerste toegang betreft, is er in deze stand van het geding geen inmenging in het privé- en gezinsleven van de verzoekende partij.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezins- en privéleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

De verzoekende partij toont niet aan dat er voor haar, die blijkens het administratief dossier nooit werd toegelaten of gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in België, ernstige hinderpalen zijn die haar verhinderen om een gezins- en privéleven te hebben in het herkomstland.

Met het duiden op het feit dat zij en haar partner gehuwd zijn en daadwerkelijk samenleven en zij zwanger is, toont de verzoekende partij niet aan dat het voor haar en haar echtgenoot onmogelijk is om het gezinsleven verder te zetten in het land van herkomst of elders. Ook met de loutere bewering dat zij zich door de bestreden beslissing dient te begeven naar een voor haar onbekend land toont zij een dergelijke onmogelijkheid niet aan.

Waar zij erop wijst dat zij zwanger is en hierdoor onmogelijk begin juni 2015 in België kan terug zijn om in het bijzijn van haar echtgenoot te bevallen van hun kindje, toont zij ook niet aan dat het voor haar echtgenoot onmogelijk is haar te vergezellen naar of haar te komen bezoeken in het land van herkomst. Bovendien stelt de Raad vast dat de verzoekende partij geen belang meer heeft bij dit onderdeel van het middel, nu de bevalling was voorzien begin juni 2015 en aldus een maand geleden.

In deze omstandigheden kan geen inmenging in het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vastgesteld worden en blijkt ook niet dat er op verwerende partij enige uit voormeld verdragsartikel afgeleide positieve verplichting zou rusten om de verzoekende partij op het grondgebied te gedogen.

Een tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort bovendien het gezins- en privéleven van de verzoekende partij niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228),.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het vierde middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie juli tweeduizend vijftien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER